Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

29 април 2021 година*

„Преюдициално запитване — Спешно преюдициално производство — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест — Случаи, при които изпълнението може да бъде отказано — Член 4, точка 5 — Издирвано лице, което за същите деяния има влязла в сила присъда в трета страна — Осъдителна присъда, наказанието по която е изтърпяно или вече не подлежи на изпълнение съгласно правото на страната, в която е постановена присъдата — Прилагане — Право на преценка на изпълняващия съдебен орган — Понятие „същите деяния“ — Освобождаване от изтърпяване на наказанието, извършено от несъдебен орган по силата на мярка за общо опрощаване на наказания“

По дело C-665/20 PPU

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Rechtbank Amsterdam (Първоинстанционен съд Амстердам, Нидерландия) с акт от 7 декември 2020 г., постъпил в Съда на 7 декември 2020 г., в рамките на производство за изпълнение на европейска заповед за арест, издадена срещу

X,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: E. Regan, председател на състава, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия в пети състав, M. Ilešič (докладчик), C. Lycourgos и I. Jarukaitis, съдии,

генерален адвокат: G. Hogan,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 март 2021 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за X, от D. W. H. M. Wolters и S. W. Kuijpers, advocaten,

– за Openbaar Ministerie, от N. Bakkenes и K. van der Schaft,

– за нидерландското правителство, от M. K. Bulterman и J. Langer, в качеството на представители,

* Език на производството: нидерландски.

– за германското правителство, от J. Möller, M. Hellmann и F. Halabi, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от M. Wasmeier и F. Wilman, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 15 април 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 4, точка 5 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3 и поправка в ОВ L 205, 2019 г., стр. 34), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричано по-нататък „Рамковото решение“).

2 Запитването е отправено във връзка с изпълнението в Нидерландия на европейска заповед за арест, издадена на 19 септември 2019 г. от Amtsgericht Berlin-Tiergarten (Районен съд Тиргартен, Берлин, Германия) с цел наказателно преследване срещу X.

Правна уредба

Правото на Съюза

КПСШ

3 Член 54 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген от 14 юни 1985 година между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници, подписана в Шенген (Люксембург) на 19 юни 1990 г. и влязла в сила на 26 март 1995 г. (ОВ L 239, 2000 г., стр. 19; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 183, наричана по-нататък „КПСШ“) е включен в дял III, глава 3 („Прилагане на принципа ne bis in idem“) и предвижда:

„Лице, което [има влязла в сила присъда] в една договаряща страна, не може да бъде преследвано за същите деяния в друга договаряща страна, при условие че[, ако присъдата е осъдителна], санкцията е изпълнена или е в процес на изпълнение, или не може да се изпълни по силата на законите в договарящата страна, в която е произнесена“.

Рамковото решение

4 Съображения 5, 6, 10 и 12 от Рамковото решение гласят:

„(5) Целта за превръщане на [Европейския съюз] в пространство на свобода, сигурност и правосъдие изисква премахване на екстрадицията между държавите членки и заместването ѝ със система за предаване между съдебните органи. […]

(6) Европейската заповед за арест съгласно настоящото рамково решение е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа за взаимно признаване, който Европейският съвет определя като „крайъгълния камък“ на съдебното сътрудничество.

[…]

(10) Механизмът на европейската заповед за арест се основава на високо равнище на [доверие] между държавите членки. Нейното прилагане може да бъде спряно единствено в случай на съществено и продължаващо нарушаване [от страна на някоя от държавите членки] на един от принципите […], посочени в член 6, параграф 1 [ДЕС], [констатирано] от Съвета съгласно член 7, параграф 1 от Договора с посочените в член 7, параграф 2 от него последици.

[…]

(12) Настоящото рамково решение спазва основните права и се съобразява с принципите, признати в член 6 [ДЕС] и отразени в Хартата на основните права на Европейския съюз […], и по-специално [дял]VI от нея […]“.

5 Съгласно член 1 („Определение на понятието европейска заповед за арест и задължение за изпълнението ѝ“) от това рамково решение:

„1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване от друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

2. Държавите членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение.

3. Рамковото решение няма [за последица] изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 [ДЕС]“.

6 Член 3 от Рамковото решение е озаглавен „Случаи, при които не се допуска изпълнение на европейска заповед за арест“ и предвижда:

„Съдебният орган на [изпълняващата] държава членка […] (по-долу „изпълняващ съдебен орган“) отказва да изпълни европейска заповед за арест в следните случаи:

1) когато престъплението, във връзка с което е издадена европейска заповед за арест, е амнистирано в изпълняващата държава членка, ако тази държава е компетентна да преследва престъплението съгласно наказателното ѝ право;

2) когато изпълняващият съдебен орган е уведомен, че издирваното лице [има влязла в сила присъда в] държава членка за същите деяния [и, ако присъдата е осъдителна, че] наказанието е изтърпяно, изтърпява се към момента или [вече не подлежи на изпълнение съгласно правото на държавата членка, в която е постановена присъдата];

3) когато лицето, обект на европейска заповед за арест, предвид възрастта си, не е наказателно отговорно за деянията, за които е издадена заповедта за арест съгласно законодателството на изпълняващата държава“.

7 Член 4 („Случаи, при които изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано“) от това рамково решение гласи:

„Изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест:

[…]

5) когато изпълняващият съдебен орган е уведомен, че издирваното лице [има влязла в сила присъда в] трета страна за същите деяния [и, ако присъдата е осъдителна, че] наказанието е изтърпяно, изтърпява се към момента или [вече не подлежи на изпълнение] съгласно правото на [страната, в която е постановена присъдата];

[…]“.

Нидерландското право

8 Рамковото решение е транспонирано в нидерландското право с Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Закон за транспониране на Рамковото решение на Съвета на Европейския съюз относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите — членки на Европейския съюз) от 29 април 2004 г. (Stb. 2004, № 195), последно изменен със Закон от 22 февруари 2017 г. (Stb. 2017, № 82) (наричан по-нататък „OLW“).

9 Член 9, параграф 1, букви d) и e) от OLW, който транспонира член 3, точка 2 и член 4, точка 5 от Рамковото решение, гласи:

„Не се допуска предаване на издирваното лице за деяние, за което:

[…]

d. лицето е оправдано или производството срещу него е прекратено с влязъл в сила акт на нидерландски съд или съответно на съд на държава — членка на Европейския съюз, или на трета страна;

e. лицето е осъдено с влязла в сила присъда, при условие че:
   1) наложеното наказание или мярка е изтърпяно/изтърпяна;
   2) наложеното наказание или мярка вече не подлежи на изпълнение или на по-нататъшно изпълнение;
   3) с осъдителната присъда се установява вина, но не се налага наказание или мярка;
   4) наложеното наказание или мярка се изтърпява в Нидерландия;

[…]“.

10 Член 28, параграф 2 от OLW предвижда следното:

„Ако установи […], че предаването не е допустимо […], rechtbank [първоинстанционният съд] постановява решение, с което отказва това предаване“.

Германското право

11 Член 51 („Приспадане“), параграф 3 от Strafgesetzbuch (Наказателен кодекс) предвижда:

„Когато за същото деяние на осъденото лице е наложено наказание в чужбина, това наказание се приспада от новото наказание до размера на вече изтърпяното“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

12 На 19 септември 2019 г. Amtsgericht Berlin-Tiergarten (Районен съд Тиргартен, Берлин) издава срещу X европейска заповед за арест, с която се иска предаването му с цел провеждане на наказателно преследване за деяния, които извършил в Берлин (Германия) на 30 октомври 2012 г.

13 На посочения ден X завързал Y, негова партньорка към момента на настъпване на фактите, както и Z, нейната десетгодишна дъщеря, като ги заплашил с нож. След това той изнасилил Y и после я осакатил. Преди да напусне къщата на Y, преградил достъпа до помещенията, в които Y и Z съответно били завързани, за да причини смъртта им.

14 Престъпленията, за които се иска предаването на това лице, са следните:

– опит за убийство на неговата партньорка,

– опит за убийство на непълнолетната дъщеря на неговата партньорка,

– изнасилване на партньорката му,

– тежка телесна повреда, причинена на неговата партньорка,

– умишлено противозаконно лишаване на неговата партньорка от свобода, и

– умишлено противозаконно лишаване на непълнолетната дъщеря на неговата партньорка от свобода.

15 На основание на тази европейска заповед за арест X е задържан в Нидерландия и на 18 март 2020 г. е изправен пред запитващата юрисдикция.

16 Той уведомява тази юрисдикция, че не е съгласен да бъде предаден на германските съдебни органи, при което му е определена мярка за задържане под стража до постановяването на решение в това отношение.

17 В подкрепа на възражението си срещу своето предаване X се позовава на принципа ne bis in idem, като изтъква по-специално, че за същите деяния има влязла в сила присъда в трета страна, а именно в Иран.

18 Съгласно установеното от запитващата юрисдикция X е съден в Иран за посочените по-горе деяния, с изключение на противозаконното лишаване на Y от свобода, което като обективни признаци на престъпния състав обаче е включено в квалификацията „опит за убийство на Y“.

19 В Иран X е осъден с влязла в сила присъда за причинената на Y тежка телесна повреда, както и за опита за убийство на Y и Z. За сметка на това той е оправдан с влязла в сила присъда по обвиненията за изнасилване на Y и за умишлено противозаконно лишаване на Z от свобода.

20 Съгласно иранското право X е трябвало да изтърпи само най-тежкото от наложените му наказания лишаване от свобода, а именно наказание лишаване от свобода за срок от седем години и шест месеца. X изтърпява по-голямата част от срока на това наказание, като е освободен от изтърпяването на остатъка от наказанието по силата на мярка за общо опрощаване на наказания, обявена от върховния лидер на Иран по случай 40-годишнината от ислямската революция.

21 Освен това X е осъден да плати на Y дия (парична сума) за причинената ѝ тежка телесна повреда. Поради липсата на парични средства на X е разрешено разсрочено плащане, като плати първоначална сума в размер на 200 000 000 ирански риала (IRR) (около 4245 EUR) и след това месечни вноски в размер на 2 % от дията. След като заплаща първоначалната сума и първата месечна вноска, на 5 май 2019 г. X е освободен в Иран. На 7 септември 2020 г. иранските власти издават заповед за задържането му поради неплащане на последващите вноски.

22 Пред запитващата юрисдикция X твърди, че в Иран е бил наказателно преследван и има влязла в сила присъда за същите деяния, за които с издадената срещу него европейска заповед за арест е поискано предаването му. За една част от деянията той бил окончателно оправдан, докато за другата му било наложено наказание лишаване от свобода, което X изтърпял почти изцяло, като бил освободен от изтърпяването на остатъка с мярката за опрощаване на наказания, посочена в точка 20 от настоящото решение. Освен това X изтъква, че дията не е наказание или мярка, а задължение за плащане на обезщетение за вреди на жертвата.

23 От това X прави извод, че съгласно член 9, параграф 1, буква d) и буква e), точка 1) от OLW предаването му на германските власти в изпълнение на издадената срещу него европейска заповед за арест следва да бъде отказано. Той твърди по-специално, че в член 9, параграф 1 от OLW не се прави разграничение между влязла в сила присъда, постановена в държава членка, и влязла в сила присъда, постановена в трета страна. По този начин нидерландският законодател използвал възможността, призната на държавите членки с Рамковото решение, да откажат предаването в случай на влязла в сила присъда и на наказание, изцяло изтърпяно в трета страна, и следователно нидерландските съдилища били длъжни да се съобразят с това.

24 Openbaar Ministerie (прокуратура, Нидерландия) поддържа главно, че възражението, което X прави въз основа на предишното си осъждане в Иран, не може да бъде уважено. Що се отнася до осъдителна присъда, постановена в трета страна, всъщност запитващата юрисдикция, в качеството си на изпълняващ съдебен орган по член 4, точка 5 от Рамковото решение, следвало да остави без приложение член 9, параграф 1, буква e) от OLW, за да прецени дали постановената в Иран осъдителна присъда отговаря на условията за взаимно признаване поради наличието на взаимно доверие, основано на споразумения или на обичая. Предвид прекъсването на дипломатическите отношения и липсата на съдебно сътрудничество с Ислямска република Иран, както и значителните различия между правните системи на държавите — членки на Съюза, и тази на Ислямска република Иран, не било налице такова доверие в иранската правна система. Въз основа на това прокуратурата заключава, че осъдителната присъда, постановена срещу X в Иран, не може да представлява надлежно основание за отказ да се изпълни издадената срещу него европейска заповед за арест.

25 При условията на евентуалност, прокуратурата твърди, че член 9, параграф 1, буква e) от OLW не е пречка за изпълнението на тази европейска заповед за арест, тъй като наложеното в Иран наказание все още не е изтърпяно изцяло и продължава да подлежи на изпълнение. В това отношение прокуратурата изтъква заповедта за задържане, издадена срещу X от иранските органи поради неплащането от последния на последващите вноски от дията. Също при условията на евентуалност прокуратурата твърди, че тъй като иранските съдилища не са се произнесли по обвиненията за противозаконното лишаване на Y от свобода, предаването на X следва да бъде разрешено на това основание.

26 При тези обстоятелства, най-напред, запитващата юрисдикция изразява съмнения по въпроса дали член 4, точка 5 от Рамковото решение е транспониран правилно в нидерландското право. Тя отбелязва по-конкретно, че в тази разпоредба са изброени случаите, при които изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано, докато член 9, параграф 1 от OLW предвижда, че в такива случаи изпълнението трябва да бъде отказано, като изпълняващият съдебен орган не разполага с никакво право на преценка в това отношение.

27 По-нататък, запитващата юрисдикция счита, че за да определи дали съгласно член 9, параграф 1, буква e) от OLW е длъжна да откаже предаването на X за умишленото противозаконно лишаване на Y от свобода, тя следва да провери дали това деяние, за което на X е повдигнато обвинение в Германия, и опитът за убийство на Y, за който X е осъден в Иран, се отнасят до „същите деяния“ по смисъла на член 9, параграф 1 от OLW и на член 4, точка 5 от Рамковото решение.

28 Накрая, що се отнася до деянията, за които X е осъден в Иран с влязла в сила присъда, запитващата юрисдикция посочва, че отговорът на въпроса дали трябва да откаже частично или изцяло изпълнението на разглежданата европейска заповед за арест, зависи от обхвата на предвиденото в член 4, точка 5 от Рамковото решение условие в случай на влязла в сила осъдителна присъда в трета страна за същите деяния наложеното наказание да „е изтърпяно […] или [вече да не подлежи на изпълнение] съгласно правото на [страната, в която е постановена присъдата]“.

29 Запитващата юрисдикция иска да се установи по-специално дали мярка за опрощаване на наказания като тази, която е приложена спрямо X в Иран, трябва да бъде взета предвид при прилагането на посочения член 4, точка 5.

30 Тъй като счита, че отговорът на въпроса дали издадената срещу X европейска заповед за арест може да бъде изпълнена, зависи от тълкуването на член 4, точка 5 от Рамковото решение, Rechtbank Amsterdam (Първоинстанционен съд Амстердам, Нидерландия) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 4, точка 5 от [Рамковото решение] да се тълкува в смисъл, че когато държава членка реши да транспонира тази разпоредба в националното право, изпълняващият съдебен орган трябва да има право на преценка дали да откаже изпълнението на европейска заповед за арест?

2) Трябва ли понятието „същите деяния“ в член 4, точка 5 от [Рамковото решение] да се тълкува по същия начин като това в член 3, точка 2 от това рамково решение и ако не, как трябва да се тълкува това понятие в първата разпоредба?

3) Трябва ли условието по член 4, точка 5 от [Рамковото решение] „наказанието [да] е изтърпяно […] или [вече да не подлежи на изпълнение] съгласно правото на [страната, в която е постановена присъдата]“, да се тълкува в смисъл, че е изпълнено и когато издирваното лице е осъдено с влязла в сила присъда на наказание лишаване от свобода за същите деяния, което наказание то е изтърпяло отчасти в страната, в която е постановена присъдата, а за остатъка му е било освободено от изтърпяване от несъдебен орган на тази страна по силата на мярка за общо опрощаване на наказания, която се прилага и спрямо осъдени, извършили тежки престъпления подобно на издирваното лице, и която не се основава на рационални съображения, свързани с наказателната политика?“.

По искането за разглеждане по реда на спешното преюдициално производство

31 Запитващата юрисдикция иска настоящото преюдициално запитване да бъде разгледано по реда на спешното преюдициално производство, предвидено в член 107, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда.

32 В това отношение следва да се отбележи, на първо място, че преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Рамковото решение, което спада към областите, посочени в част трета, дял V от Договора за функционирането на ЕС, отнасящ се до пространството на свобода, сигурност и правосъдие. Следователно то попада в приложното поле на спешното производство, установено в член 107 от Процедурния правилник, и поради това може да бъде разгледано по реда на спешното производство.

33 На второ място, съгласно постоянната практика на Съда трябва да се вземе предвид обстоятелството, че понастоящем заинтересованото лице в главното производство не е на свобода и че продължаването на срока на задържането му зависи от изхода на спора в главното производство (решение от 17 декември 2020 г., Openbaar Ministerie (Независимост на издаващия съдебен орган), C-354/20 PPU и C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, т. 28 и цитираната съдебна практика).

34 От акта за преюдициално запитване е видно, че наложената на X мярка за задържане е разпоредена в рамките на изпълнението на издадената срещу него европейска заповед за арест и че продължаването на тази мярка зависи от отговора на Съда на преюдициалните въпроси.

35 При тези условия на 18 октомври 2020 г. по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат пети състав на Съда реши да уважи искането на запитващата юрисдикция за разглеждане на настоящото преюдициално запитване по реда на спешното преюдициално производство.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

36 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 4, точка 5 от Рамковото решение трябва да се тълкува в смисъл, че когато държава членка реши да транспонира тази разпоредба в националното си право, изпълняващият съдебен орган трябва да разполага с право на преценка, за да определи дали следва да откаже да изпълни европейска заповед за арест на основанието, посочено в тази разпоредба.

37 Най-напред следва да се припомни, че целта на Рамковото решение е чрез въвеждането на опростена и ефикасна процедура за предаване на осъдени или заподозрени в нарушаване на наказателния закон лица да улесни и ускори съдебното сътрудничество, за да допринесе за осъществяването на целта на Съюза да се превърне в пространство на свобода, сигурност и правосъдие въз основа на високата степен на доверие, която трябва да съществува между държавите членки (решение от 11 март 2020 г., SF (Европейска заповед за арест — Гаранция за връщане в изпълняващата държава), C-314/18, EU:C:2020:191, т. 38 и цитираната съдебна практика).

38 В областта, която се урежда от Рамковото решение, принципът на взаимно признаване, който представлява, както става ясно по-конкретно от съображение 6, „крайъгълен камък“ на съдебното сътрудничество по наказателни дела, намира приложение в член 1, параграф 2 от това рамково решение, който прогласява правилото, че държавите членки са длъжни да

изпълняват всяка европейска заповед за арест въз основа на принципа на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на посоченото рамково решение (решение от 11 март 2020 г., SF (Европейска заповед за арест — Гаранция за връщане в изпълняващата държава), C-314/18, EU:C:2020:191, т. 39 и цитираната съдебна практика).

39 От това следва, че изпълняващите съдебни органи по принцип могат да откажат да изпълнят такава заповед само в предвидените в Рамковото решение изчерпателно изброени случаи на отказ за изпълнение. Следователно изпълнението на европейската заповед за арест е принципът, а отказът същата да бъде изпълнена, е предвиден като изключение, което трябва да се тълкува стриктно (решение от 17 декември 2020 г., Openbaar Ministerie (Независимост на издаващия съдебен орган), C-354/20 PPU и C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, т. 37 и цитираната съдебна практика).

40 В член 3 от Рамковото решение са посочени изрично случаите, при които не се допуска изпълнение, а в членове 4 и 4а от него — случаите, при които може да се откаже изпълнение на европейската заповед за арест (вж. в този смисъл решение от 11 март 2020 г., SF (Европейска заповед за арест — Гаранция за връщане в изпълняващата държава), C-314/18, EU:C:2020:191, т. 40 и цитираната съдебна практика).

41 Що се отнася до изброените в член 4 от Рамковото решение случаи, при които изпълнението може да бъде отказано, от практиката на Съда е видно, че при транспонирането на Рамковото решение държавите членки разполагат с право на преценка. Следователно те са свободни да транспонират или не тези основания за неизпълнение във вътрешното си право. Те могат също да решат да ограничат случаите, при които изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест, улеснявайки по този начин предаването на издирваните лица, в съответствие със закрепения в член 1, параграф 2 от Рамковото решение принцип на взаимното признаване (вж. в този смисъл решение от 6 октомври 2009 г., Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, т. 58, 59 и 61).

42 В допълнение, следва да се отбележи, че съгласно текста на член 4 от Рамковото решение изпълняващият съдебен орган „може да откаже“ да изпълни европейска заповед за арест в случаите, изброени в точки 1—7 от този член, сред които по-специално е случаят, когато този орган е уведомен, че издирваното лице има влязла в сила присъда в трета страна за същите деяния и ако присъдата е осъдителна, че наказанието е изтърпяно, изтърпява се към момента или вече не подлежи на изпълнение съгласно правото на страната, в която е постановена присъдата.

43 Така от текста на член 4 от Рамковото решение, и по-специално от използването на глагола „мога“ заедно с глагола „отказвам“, чийто подлог е „изпълняващият съдебен орган“, следва, че самият този орган трябва да има право на преценка по въпроса дали следва да откаже или не изпълнението на европейска заповед за арест в случаите, посочени в този член 4 (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2018 г., Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, т. 33 и цитираната съдебна практика).

44 Ето защо, когато изберат да транспонират едно или няколко от посочените в член 4 от Рамковото решение основания за неизпълнение, държавите членки не биха могли да предвидят, че съдебните органи са длъжни да откажат да изпълнят европейска заповед за арест, която формално попада в обхвата на посочените основания, без да имат възможност да вземат предвид характерните за всеки случай обстоятелства.

45 Това тълкуване на член 4 от Рамковото решение се потвърждава от контекста, в който се вписва този член.

46 Всъщност, първо, както Съдът нееднократно е подчертавал, изпълнението на европейската заповед за арест е принципът, докато отказът същата да бъде изпълнена, е предвиден като изключение, което трябва да се тълкува стриктно (вж. в този смисъл решение от 11 март 2020 г., SF (Европейска заповед за арест — Гаранция за връщане в изпълняващата държава), C-314/18, EU:C:2020:191, т. 39).

47 Както обаче посочва генералният адвокат в точка 44 от своето заключение, национална разпоредба, която лишава изпълняващия съдебен орган от възможността да вземе предвид характерните за всеки случай обстоятелства и съответно евентуално да приеме, че условията за отказ за предаване като цяло не са изпълнени, би превърнала обикновената възможност, предвидена в член 4 от Рамковото решение, в същинско задължение, като по този начин би превърнала и отказа за предаване от изключение в принципно правило.

48 Второ, текстът на член 4 от Рамковото решение трябва да се сравни с този на член 3 от него, който, видно от заглавието му, се отнася до случаи, „при които не се допуска изпълнение“ и при които изпълняващият съдебен орган „отказва“ изпълнението на европейската заповед за арест. Следователно изпълняващият съдебен орган не разполага с никакво право на преценка по член 3 от Рамковото решение.

49 Освен това самият текст на член 4, точка 5 от Рамковото решение е почти идентичен с този на член 3, точка 2 от него, с тази разлика, че първият се отнася до случай на лице, което има влязла в сила присъда „[в] трета страна“ за същите деяния, докато вторият се отнася до случай на лице, което има влязла в сила присъда „[в] държава членка“ за същите деяния.

50 Липсата на право на преценка на изпълняващия съдебен орган при прилагането на предвиденото в член 3, точка 2 от Рамковото решение основание за неизпълнение обаче произтича от изискването за спазване на принципа ne bis in idem, закрепен в член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

51 Този принцип, гарантиран с член 50 от Хартата на основните права, означава, че дадено лице не може да бъде подложено на наказателно преследване за престъпление, за което вече е било оправдано или осъдено „на територията на Съюза“.

52 В това отношение следва да се припомни, че правото на Съюза почива на основополагащото схващане, че всяка държава членка споделя с всички останали държави членки и признава, че те споделят с нея, редица общи ценности, на които се основава Съюзът, както се уточнява в член 2 ДЕС (решение от 24 септември 2020 г., Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Специално правило), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, т. 30). Това схващане предполага и обосновава съществуването на взаимно доверие между държавите членки, по-специално в съответните им наказателноправни системи.

53 Принципът на взаимно доверие изисква — що се отнася по-специално до пространството на свобода, сигурност и правосъдие — от всяка от тези държави да приеме, освен при изключителни обстоятелства, че всички други държави членки зачитат правото на Съюза, и по-специално признатите от него основни права (решение от 17 декември 2020 г., Openbaar Ministerie (Независимост на издаващия съдебен орган), C-354/20 PPU и C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, т. 35 и цитираната съдебна практика).

54 Такова взаимно доверие съществува и между държавите — страни по КСПШ, член 54 от която не допуска лице, което има влязла в сила присъда в една договаряща страна, да бъде „преследвано“ в друга договаряща страна (решение от 29 юни 2016 г., Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, т. 50 и цитираната съдебна практика).

55 За сметка на това по принцип не може да се презумира доверие в наказателноправните системи на трети държави, които не са страни по тази конвенция, или на такива, които не поддържат привилегировани отношения със Съюза, което означава, че съгласно член 4, точка 5 от Рамковото решение на изпълняващия съдебен орган трябва да се признае право на преценка, за да проверява дали с оглед на всички конкретни обстоятелства във всеки отделен случай, и по-специално на условията, при които е осъдено издирваното лице и евентуално е изпълнено наложеното му наказание, следва да се откаже изпълнението на европейската заповед за арест.

56 Това тълкуване съответства и на целта на член 4, точка 5 от Рамковото решение, който, видно от текста на тази разпоредба и съгласно член 67, параграф 1 ДФЕС, има за цел да се позволи на изпълняващия съдебен орган да гарантира правната сигурност на издирваното лице, като вземе предвид факта, че за същите деяния то има влязла в сила присъда в трета страна, при условие че, ако присъдата е осъдителна, наказанието е изтърпяно, изтърпява се към момента или вече не подлежи на изпълнение съгласно правото на страната, в която е постановена присъдата (вж. по аналогия, що се отнася до член 54 от КСПШ, решение от 29 юни 2016 г., Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, т. 44).

57 В това отношение е важно да се отбележи, че доколкото условието наказанието да е изтърпяно, да се изтърпява към момента или вече да не подлежи на изпълнение съгласно правото на страната, в която е постановена присъдата, води, ако не е изпълнено, до задължение за предаване на издирваното лице, за да бъде преследвано или да изтърпи наложеното му наказание лишаване от свобода, то допринася за постигането на целта на механизма на европейската заповед за арест за предотвратяване на безнаказаността на престъпленията в пространството на свобода, сигурност и правосъдие (вж. в този смисъл решение от 11 март 2020 г., SF (Европейска заповед за арест — Гаранция за връщане в изпълняващата държава), C-314/18, EU:C:2020:191, т. 47 и по аналогия — решение от 27 май 2014 г., Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, т. 77).

58 В този контекст следва да се припомни, че Рамковото решение трябва да се тълкува така, че да може да се осигури съответствие с изискванията във връзка със спазването на основните права на заинтересованите лица, без обаче да се засяга ефективността на системата за съдебно сътрудничество между държавите членки, един от същностните компоненти на която е европейската заповед за арест, предвидена от законодателя на Съюза (решение от 10 август 2017 г., Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, т. 63).

59 Доколкото обаче, както следва от точка 55 от настоящото решение, принципите на взаимно доверие и на взаимно признаване, които стоят в основата на механизма на европейската заповед за арест, не могат да се приложат автоматично към съдебни решения, постановени от съдилищата на трети страни, постигането на посочената в член 3, параграф 2 ДЕС цел за предотвратяване на престъпността и за борба с нея в пространството на свобода, сигурност и правосъдие може да бъде застрашено, ако независимо от характерните за всеки случай обстоятелства изпълняващият съдебен орган бъде задължен да отказва предаването на издирваното лице на основанието, посочено в член 4, точка 5 от Рамковото решение.

60 От това следва, че конкретното прилагане на предвиденото в член 4, точка 5 от Рамковото решение основание за неизпълнение трябва да бъде оставено на преценката на изпълняващия съдебен орган, който за целта трябва да разполага с право на преценка, позволяващо му да разглежда всеки случай поотделно, като вземе предвид всички релевантни обстоятелства, и по-конкретно обстоятелствата, при които издирваното лице е осъдено в третата страна, за да определи дали отказът за предаване на това лице може да наруши законния интерес на всички държави членки за предотвратяване на престъпността в пространството на свобода, сигурност и правосъдие.

61 В настоящия случай от преюдициалното запитване е видно, че запитващата юрисдикция сякаш изключва възможността OLW да се приложи така, че на изпълняващия съдебен орган да се признае такова право на преценка, освен ако не се използва тълкуване contra legem.

62 В това отношение следва да се припомни, от една страна, че тъй като Рамковото решение няма директен ефект, юрисдикция на държава членка не е длъжна само въз основа на правото на Съюза да остави без приложение разпоредба от националното си право, противоречаща на това рамково решение (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2019 г., Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, т. 71 и цитираната съдебна практика).

63 От друга страна, макар обвързващият характер на рамково решение да поражда за националните органи задължение да тълкуват националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и на целта на това рамково решение, за да се постигне търсеният с него резултат, принципът на съответстващо тълкуване не може да служи като основа за тълкуване contra legem на националното право (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2019 г., Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, т. 72, 73 и 76 и цитираната съдебна практика).

64 При това положение този принцип на съответстващо тълкуване изисква да се вземе предвид цялото вътрешно право и да се приложат признатите от последното тълкувателни методи, за да се гарантира пълната ефективност на съответното рамково решение и да се достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с това рамково решение цел (решение от 24 юни 2019 г., Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, т. 77 и цитираната съдебна практика).

65 В настоящия случай нидерландското правителство е посочило в съдебното заседание пред Съда, че се работи по проектозакон за изменение на член 9 от OLW с цел привеждането му в съответствие с Рамковото решение.

66 При това положение запитващата юрисдикция следва да прецени по-специално дали с оглед на тази потенциална законодателна промяна нидерландското право може да се прилага така, че да се постигне резултат, съвместим с този, към който е насочено Рамковото решение.

67 По изложените съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 4, точка 5 от Рамковото решение трябва да се тълкува в смисъл, че когато държава членка реши да транспонира тази разпоредба в националното си право, изпълняващият съдебен орган трябва да разполага с право на преценка, за да определи дали следва да откаже да изпълни европейска заповед за арест на основанието, посочено в тази разпоредба.

По втория въпрос

68 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 3, точка 2 и член 4, точка 5 от Рамковото решение трябва да се тълкуват в смисъл, че понятието „същите деяния“ в тези две разпоредби следва да получи еднакво тълкуване.

69 Съгласно постоянната съдебна практика както от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза, така и от принципа на равенство следва, че разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държавите членки с оглед на определянето на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Съюза, при което да се отчита не само съдържанието, но и контекстът ѝ и целта, преследвана със съответната правна уредба (решение от 25 юни 2020 г., Ministerio Fiscal (Орган, който има вероятност да получи молба за международна закрила), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, т. 53 и цитираната съдебна практика).

70 Що се отнася по-специално до понятието „същите деяния“, съдържащо се в член 3, точка 2 от Рамковото решение, Съдът е приел, че доколкото във връзка с това понятие посочената разпоредба не препраща към правото на държавите членки, то трябва да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Съюза (вж. в този смисъл решение от 16 ноември 2010 г., Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, т. 38).

71 Освен това Съдът е установил, че понятието „същите деяния“ се съдържа и в член 54 от КПСШ, и предвид общата цел на този член и на член 3, точка 2 от Рамковото решение, а именно да се избегне повторно наказателно преследване и повторно осъждане на дадено лице за едни и същи деяния, е приел, че тези две понятия трябва да се тълкуват еднакво като отнасящи се единствено до наличието на признаците от обективна страна и обхващащи съвкупност от конкретни неразделно свързани помежду си факти, независимо от тяхната правна квалификация или от защитения правен интерес (решение от 16 ноември 2010 г., Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, т. 39 и 40 и цитираната съдебна практика).

72 Подобно на член 3, точка 2 от Рамковото решение, член 4, точка 5 от него не препраща изрично към правото на държавите членки, така че съгласно припомнената в точка 69 от настоящото решение съдебна практика смисълът и обхватът на понятието „същите деяния“ в тази разпоредба също трябва да получат самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Съюза, при което да се отчита не само съдържанието, но и контекстът на разпоредбата и целта, преследвана със съответната правна уредба.

73 В това отношение най-напред следва да се посочи, че това понятие е формулирано по напълно идентичен начин с това в член 3, точка 2 от Рамковото решение.

74 По-нататък, що се отнася до контекста, в който се вписват тези две понятия, следва да се отбележи, че текстът на член 4, точка 5 от Рамковото решение е сравним във всяко едно отношение с текста на член 3, точка 2 от него, с тази разлика, че последната разпоредба, която предвижда един от „случаите, при които не се допуска изпълнение“ на европейската заповед за арест, се отнася до присъда, постановена „от държава членка“, докато член 4, точка 5 от това рамково решение, където се посочва един от „случаите, при които изпълнението […] може да бъде отказано“, се отнася до присъда, постановена „от трета страна“.

75 При това положение съображения за съгласуваност и правна сигурност налагат понятията, формулирани по идентичен начин във всяка от тези две разпоредби, както и в член 54 от КПСШ, да имат еднакъв обхват (вж. в този смисъл решение от 10 ноември 2016 г., Özçelik, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, т. 33).

76 Обстоятелството, че член 3, точка 2 от това рамково решение се отнася до присъди, постановени в Съюза, а член 4, точка 5 от него — до такива, постановени в трети страни, не може само по себе си да обоснове посочените понятия да имат различен обхват.

77 Действително прилагането на принципа ne bis in idem задължително предполага наличието на доверие в наказателноправната система на страната, в която е постановена присъдата (вж. в този смисъл решение от 9 март 2006 г., van Esbroeck, C-436/04, EU:C:2006:165, т. 30 и цитираната съдебна практика). Както обаче следва от точка 55 от настоящото решение, високата степен на доверие, съществуваща между държавите членки, не може да се презумира по отношение на трети страни, и по-специално по отношение на наказателноправните им системи.

78 При все това следва да се подчертае, от една страна, че именно поради тази несигурност законодателят на Съюза е включил обстоятелството, че издирваното лице има влязла в сила присъда в трета страна, сред случаите, при които изпълнението може да бъде отказано, а не сред случаите, при които не се допуска изпълнение.

79 Така той всъщност дава възможност на държавите членки да ограничат случаите, при които изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест на това основание, улеснявайки по този начин предаването на издирваните лица в съответствие със закрепения в член 1, параграф 2 от Рамковото решение принцип на взаимното признаване (решение от 6 октомври 2009 г., Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, т. 58 и 59).

80 Освен това, доколкото, както следва от отговора на първия въпрос, изпълняващият съдебен орган трябва да разполага с право на преценка при прилагането на предвиденото в член 4, точка 5 от Рамковото решение основание за неизпълнение, то този орган може да вземе предвид в каква степен би могъл основателно да има доверие в наказателноправната система на съответната трета страна, за да прецени дали следва да откаже предаването на издирваното лице.

81 От друга страна, да се придаде на член 4, точка 5 от Рамковото решение, и по-специално на понятието „същите деяния“ по смисъла на това рамково решение, обхват, по-тесен от признатия на член 3, точка 2 от въпросното рамково решение и на член 54 от КПСШ, би било трудно съвместимо с последната разпоредба, тъй като КПСШ се прилага не само в държавите членки, но и в някои трети страни, които са се присъединили към нея.

82 Накрая, що се отнася до целта на тази разпоредба, следва да се припомни, че подобно на член 3, точка 2 от Рамковото решение, член 4, точка 5 от него има за цел да се позволи на изпълняващия съдебен орган да гарантира правната сигурност на издирваното лице, като в рамките на правото си на преценка вземе предвид факта, че за същите деяния то има влязла в сила присъда в друга държава, съображение, което също подкрепя еднаквото тълкуване на понятието „същите деяния“, съдържащо се в посочените разпоредби.

83 По изложените съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 3, точка 2 и член 4, точка 5 от Рамковото решение трябва да се тълкуват в смисъл, че понятието „същите деяния“ в тези две разпоредби следва да получи еднакво тълкуване.

По третия въпрос

84 С третия си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция по същество иска се да установи дали член 4, точка 5 от Рамковото решение, който обвързва прилагането на предвиденото в тази разпоредба основание, на което изпълнението може да бъде отказано, с условието, ако присъдата е осъдителна, наказанието да е изтърпяно, да се изтърпява към момента или вече да не подлежи на изпълнение съгласно правото на страната, в която е постановена присъдата, трябва да се тълкува в смисъл, че това условие е изпълнено, когато издирваното лице е осъдено с влязла в сила присъда на наказание лишаване от свобода за същите деяния, което наказание то е изтърпяло отчасти в третата страна, в която е постановена присъдата, а за остатъка е било освободено от изтърпяване от несъдебен орган на тази страна по силата на мярка за общо опрощаване на наказания, която се прилага и спрямо осъдени за тежки престъпления лица и която не се основава на обективни съображения, свързани с наказателната политика.

85 Съгласно член 4, точка 5 от Рамковото решение изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест, когато е уведомен, че издирваното лице има влязла в сила присъда в трета страна за същите деяния „[и ако присъдата е осъдителна, че] наказанието е изтърпяно, изтърпява се към момента или [вече не подлежи на изпълнение] съгласно правото на [страната, в която е постановена присъдата]“ (наричано по-нататък „условието във връзка с изпълнението на наказанието“).

86 В това отношение следва да се отбележи, че в член 4, точка 5 от Рамковото решение се посочва най-общо „правото на [страната, в която е постановена присъдата]“, без да се уточнява допълнително причината за невъзможността за изпълнение на наказанието.

87 Затова по принцип следва да се признават всички мерки за опрощаване на наказания, предвидени от правото на страната, в която е постановена присъдата, и водещи до невъзможност за изпълнение на наложеното наказание, при това независимо, по-специално, от тежестта на деянията, от приелия мярката орган и от съображенията, на които същата се основава.

88 От това следва, че освобождаване от изтърпяване на наказанието съгласно правото на страната, в която е постановена присъдата, не може a priori да се изключи от приложното поле на член 4, точка 5 от Рамковото решение, включително когато е извършено от несъдебен орган по силата на мярка за общо опрощаване на наказания, която се прилага и спрямо осъдени за тежки престъпления лица и която не се основава на обективни съображения, свързани с наказателната политика.

89 Това тълкуване, основано на текста на член 4, точка 5 от Рамковото решение, се потвърждава от контекста на тази разпоредба и от целта, която тя преследва, както и като цяло — от целта на Рамковото решение.

90 На първо място, що се отнася до контекста, в който се вписва член 4, точка 5 от Рамковото решение, от една страна, следва да се отбележи, че предвиденото в тази разпоредба условие във връзка с изпълнението на наказанието е формулирано почти по същия начин като това в член 3, точка 2 от това рамково решение. Член 54 от КПСШ също съдържа такова условие, което е формулирано по много сходен начин.

91 Следователно по същите причини като изложените в точки 74—81 от настоящото решение това условие трябва да има еднакъв обхват.

92 От друга страна, следва да се отбележи, че съгласно член 3, точка 1 от Рамковото решение изпълняващият съдебен орган отказва да изпълни европейска заповед за арест, „когато престъплението, във връзка с което е издадена европейска заповед за арест, е амнистирано в изпълняващата държава членка, ако тази държава е компетентна да преследва престъплението съгласно наказателното ѝ право“.

93 Следователно, доколкото амнистията по принцип има за цел да заличи престъпния характер на деянията, за които се отнася, вследствие на което деянието вече не може да доведе до наказателно преследване, а в случай на вече постановена осъдителна присъда изпълнението на наказанието следва да бъде прекратено, то амнистията по принцип предполага, че наложеното наказание вече не подлежи на изпълнение по смисъла на член 3, точка 2 и член 4, точка 5 от Рамковото решение.

94 Не може обаче да се приеме, че тъй като в член 3, точка 1 от това рамково решение законодателят на Съюза изрично е предвидил хипотезата на амнистия в изпълняващата държавата членка, той е възнамерявал да изключи от приложното поле на член 3, точка 2 и член 4, точка 5 от Рамковото решение амнистията в държавата членка, в която е постановена присъдата, или пък други мерки за опрощаване на наказания, приети от несъдебен орган на тази държава.

95 Всъщност, както е видно от неговия текст, член 3, точка 1 от Рамковото решение се отнася до конкретната хипотеза, в която извършеното от издирваното лице деяние не може да доведе до наказателно преследване в изпълняващата държава членка, тъй като е обхванато от амнистия в тази държава членка, докато условието във връзка с изпълнението на наказанието, предвидено в

член 4, точка 5 и член 3, точка 2 от Рамковото решение, се отнася до коренно различно положение, при което издирваното лице е осъдено в трета страна или в държава членка, различна от изпълняващата държава членка.

96 На второ място, що се отнася до целта на предвиденото в член 4, точка 5 от Рамковото решение условие във връзка с изпълнението на наказанието, от точка 57 от настоящото решение е видно, че това условие е насочено към предотвратяване на безнаказаността на престъпленията в пространството на свобода, сигурност и правосъдие.

97 В това отношение следва да се припомни, че както следва от член 67, параграф 3 ДФЕС, възложената на Съюза задача да се превърне в пространство на свобода, сигурност и правосъдие, налага на Съюза да работи за осигуряването на високо равнище на сигурност чрез мерки за предотвратяване и борба с престъпността, чрез мерки за координиране и сътрудничество между полицейските, съдебните и другите компетентни органи, както и чрез взаимното признаване на съдебните решения по наказателни дела и ако е необходимо, чрез сближаването на наказателните законодателства (решение от 27 май 2014 г., Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, т. 62).

98 В този контекст условието във връзка с изпълнението на наказанието има особено значение, доколкото, ако не е изпълнено, то има за последица да се попречи на прилагането на принципа ne bis in idem и следователно да се наложи задължение за предаване на издирваното лице, за да бъде наказателно преследвано или да изтърпи наложеното му наказание лишаване от свобода.

99 Целта обаче на принципа ne bis in idem, закрепен както в член 4, точка 5 от Рамковото решение, така и в член 3, точка 2 от него и в член 54 от КПСШ, е не само в пространството на свобода, сигурност и правосъдие да се избегне безнаказаността на лицата, осъдени с влязла в сила присъда, но и да се гарантира правната сигурност посредством зачитане на влезлите в сила решения на публичните власти (вж. в този смисъл решение от 27 май 2014 г., Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, т. 77).

100 Правната сигурност на лицата, които са осъдени с влязла в сила присъда, може да бъде надлежно гарантирана само ако тези лица имат увереността, че след осъждането им и когато наложеното им наказание вече не подлежи на изпълнение съгласно правото на държавата, в която е постановена присъдата, те ще могат да се движат в рамките на Съюза, без да бъдат застрашени от ново наказателно преследване за същите деяния (вж. в този смисъл решение от 11 декември 2008 г., Bourquain, C-297/07, EU:C:2008:708, т. 49 и 50), включително когато са били освободени от изтърпяване на наказанието от несъдебен орган по силата на мярка за общо опрощаване на наказания, която не се основава на обективни съображения, свързани с наказателната политика.

101 Следва обаче да се отбележи, че при прилагането на предвиденото в член 3, точка 2 от Рамковото решение основание, при което не се допуска изпълнение, изпълняващият съдебен орган не разполага с никакво право на преценка, докато, както беше посочено в точка 60 от настоящото решение, този орган трябва да има право на преценка при прилагането на предвиденото в член 4, точка 5 от това рамково решение основание, на което изпълнението може да бъде отказано, като това право следва да му позволи да разглежда всеки случай поотделно, вземайки предвид всички релевантни обстоятелства. Сред тях по-специално са фактът, че спрямо издирваното лице е приложена мярка за общо опрощаване на наказания, обхватът на тази мярка, както и условията, при които мярката е взета.

102 Това разглеждане на релевантните обстоятелства трябва да се извършва с оглед на целите, припомнени в точка 99 от настоящото решение и преследвани с член 4, точка 5 от Рамковото решение, и по-общо — с оглед на посочената в член 3, параграф 2 ДЕС цел за предотвратяване на престъпността и за борба с нея в пространството на свобода, сигурност и правосъдие.

103 По-конкретно при упражняването на правото на преценка, с което разполага, изпълняващият съдебен орган трябва да претегли, от една страна, предотвратяването на безнаказаността и борбата с престъпността и от друга страна, гарантирането на правната сигурност на съответното лице, за да се постигне целта за превръщане на Съюза в пространство на свобода, сигурност и правосъдие в съответствие с член 67, параграфи 1 и 3 ДФЕС.

104 По изложените съображения на третия въпрос следва да се отговори, че член 4, точка 5 от Рамковото решение, който обвързва прилагането на предвиденото в тази разпоредба основание, на което изпълнението може да бъде отказано, с условието, ако присъдата е осъдителна, наказанието да е изтърпяно, да се изтърпява към момента или вече да не подлежи на изпълнение съгласно правото на страната, в която е постановена присъдата, трябва да се тълкува в смисъл, че това условие е изпълнено, когато издирваното лице е осъдено с влязла в сила присъда на наказание лишаване от свобода за същите деяния, което наказание то е изтърпяло отчасти в третата страна, в която е постановена присъдата, а за остатъка е било освободено от изтърпяване от несъдебен орган на тази страна по силата на мярка за общо опрощаване на наказания, която се прилага и спрямо осъдени за тежки престъпления лица и която не се основава на обективни съображения, свързани с наказателната политика. При упражняване на правото на преценка, с което разполага, изпълняващият съдебен орган следва да претегли, от една страна, предотвратяването на безнаказаността и борбата с престъпността и от друга страна, гарантирането на правната сигурност на съответното лице.

По съдебните разноски

105 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1) **Член 4, точка 5 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че когато държава членка реши да транспонира тази разпоредба в националното си право, изпълняващият съдебен орган трябва да разполага с право на преценка, за да определи дали следва да откаже да изпълни европейска заповед за арест на основанието, посочено в тази разпоредба.**

2) **Член 3, точка 2 и член 4, точка 5 от Рамково решение 2002/584, изменено с Рамково решение 2009/299, трябва да се тълкуват в смисъл, че понятието „същите деяния“ в тези две разпоредби следва да получи еднакво тълкуване.**

3) **Член 4, точка 5 от Рамково решение 2002/584, изменено с Рамково решение 2009/299, който обвързва прилагането на предвиденото в тази разпоредба основание, на което изпълнението може да бъде отказано, с условието, ако присъдата е осъдителна, наказанието да е изтърпяно, да се изтърпява към момента или вече да не подлежи на изпълнение съгласно правото на страната, в която е постановена присъдата, трябва да се тълкува в смисъл, че това условие е изпълнено, когато издирваното лице е осъдено с влязла в сила присъда на наказание лишаване от свобода за същите деяния, което наказание то е изтърпяло отчасти в третата страна, в която е постановена присъдата, а за остатъка е било освободено от изтърпяване от несъдебен орган на тази страна по силата на мярка за общо опрощаване на наказания, която се прилага и спрямо осъдени**

за тежки престъпления лица и която не се основава на обективни съображения, свързани с наказателната политика. При упражняването на правото на преценка, с което разполага, изпълняващият съдебен орган следва да претегли, от една страна, предотвратяването на безнаказаността и борбата с престъпността и от друга страна, гарантирането на правната сигурност на съответното лице.

Подписи